

Càng an ninh mạng dân càng bất an

Hoàng Xuân Phú

"Quốc hội đã **sáng suốt** thông qua với tỷ lệ 86,86%." Đó là khẳng định của Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam Nguyễn Phú Trọng tại buổi tiếp xúc cử tri ở Hà Nội vào ngày 17/06/2018, về việc Quốc hội Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam khóa XIV biểu quyết thông qua Luật an ninh mạng.

Để có thể đánh giá mức độ "**sáng suốt**" của Quốc hội, ta hãy cùng nhau xem xét **một số điểm vi hiến của Luật an ninh mạng số 24/2018/QH14** (phần 1) và **hệ quả của chúng** (phần 2).

1. Nhận diện vi hiến

Quốc hội khóa XI đã ban hành Luật an ninh quốc gia số 32/2004/QH11 vào năm 2004. Quốc hội khóa XIII mới ban hành Luật an toàn thông tin mạng số 86/2015/QH13 và Bộ luật hình sự sửa đổi số 100/2015/QH13 vào năm 2015. Để rồi Quốc hội khóa XIV lại ban hành Luật số 12/2017/QH14 sửa đổi, bổ sung một số điều của Bộ luật hình sự số 100/2015/QH13 vào năm 2017. Hiển nhiên, sau hai lần sửa đổi liên tục như vậy, quy định về các tội thuộc lĩnh vực an ninh quốc gia và trật tự xã hội đã được cập nhật. Đặc biệt, Bộ luật hình sự hiện hành dành riêng một mục với mười điều (từ Điều 285 đến điều 294) để quy định về tội phạm trong lĩnh vực công nghệ thông tin, mạng viễn thông.

Như vậy, đối với lĩnh vực bảo vệ an ninh trên mạng, những nhiệm vụ mà các cơ quan nhà nước phải tiến hành đã được quy định trong Luật an ninh quốc gia và Luật an toàn thông tin mạng, còn các hành vi bị cấm và hình thức xử lý thì đã được quy định trong Bộ luật hình sự. Do đó, cần đặt ra câu hỏi: Quốc hội khóa XIV có nhất thiết phải ban hành thêm Luật an ninh mạng hay không? Giả sử có quy định nào đó chưa hợp lý hay còn thiếu, thì chỉ cần sửa đổi, bổ sung theo thông lệ lập pháp, chứ tại sao lại sinh thêm một luật mới?

Có lẽ một phần câu trả lời ở nằm ở vai trò "*chủ hộ*" của luật. Trong Luật an toàn thông tin mạng, Bộ Thông tin và Truyền thông xuất hiện 26 lần, trong đó 6 lần với tư cách chủ trì, còn Bộ Công an xuất hiện 7 lần, trong đó 2 lần với tư cách chủ trì. Trong Luật an ninh mạng thì ngược lại, Bộ Công an xuất hiện 28 lần, trong đó 6 lần với tư cách chủ trì, còn Bộ Thông tin và Truyền thông chỉ xuất hiện 4 lần, và chẳng lần nào với tư cách chủ trì. Phải chăng, vì Luật an toàn thông tin mạng là "*biệt thự*" do Bộ Thông tin và Truyền thông làm "*chủ hộ*", nên phải dựng thêm "*biệt thự*" Luật an ninh mạng để cho Bộ Công an làm "*chủ hộ*"?

Vấn đề không chỉ dừng lại ở đó. Trong khi Luật an ninh quốc gia chỉ dùng 146 chữ để xác định cách xử lý các hành vi xâm phạm an ninh quốc gia (tại Điều 12) và Luật an toàn thông tin mạng chỉ dùng 55 chữ để viết về nguyên tắc xử lý vi phạm pháp luật về an toàn thông tin mạng (tại Điều 8), thì Luật an

ninh mạng quy định cụ thể về cung cách, hình thức và mức độ xử lý các hành vi vi phạm. Tức là Luật an ninh mạng đã lần sâu Bộ luật hình sự và Bộ luật tố tụng hình sự. Vì vậy, để có thể tìm ra phần còn lại của câu trả lời, ta cần đối chiếu với cả hai bộ luật ấy.

1.1. Trừng phạt người vô tội

Khoản 1, 2, 3, 4 và 5 Điều 16 Luật an ninh mạng quy định năm loại thông tin phải phòng ngừa và xử lý, đó là:

"1. Thông tin trên không gian mạng có nội dung tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam..."

"2. Thông tin trên không gian mạng có nội dung kích động gây bạo loạn, phá rối an ninh, gây rối trật tự công cộng..."

"3. Thông tin trên không gian mạng có nội dung làm nhục, vu khống..."

"4. Thông tin trên không gian mạng có nội dung xâm phạm trật tự quản lý kinh tế..."

"5. Thông tin trên không gian mạng có nội dung bịa đặt, sai sự thật gây hoang mang trong Nhân dân, gây thiệt hại cho hoạt động kinh tế - xã hội, gây khó khăn cho hoạt động của cơ quan nhà nước hoặc người thi hành công vụ, xâm phạm quyền và lợi ích hợp pháp của cơ quan, tổ chức, cá nhân khác."

Về biện pháp xử lý, khoản 7 Điều 16 quy định:

"7. Lực lượng chuyên trách bảo vệ an ninh mạng và cơ quan có thẩm quyền áp dụng biện pháp quy định tại các điểm h, i và l khoản 1 Điều 5 của Luật này để xử lý thông tin trên không gian mạng có nội dung quy định tại các khoản 1, 2, 3, 4 và 5 Điều này."

Tức là áp dụng các biện pháp sau:

"h) Ngăn chặn, yêu cầu tạm ngừng, ngừng cung cấp thông tin mạng; đình chỉ, tạm đình chỉ các hoạt động thiết lập, cung cấp và sử dụng mạng viễn thông, mạng internet, sản xuất và sử dụng thiết bị phát, thu phát sóng vô tuyến theo quy định của pháp luật."

"i) Yêu cầu xóa bỏ thông tin trái pháp luật hoặc thông tin sai sự thật trên không gian mạng xâm phạm an ninh quốc gia, trật tự, an toàn xã hội; quyền và lợi ích hợp pháp của cơ quan, tổ chức, cá nhân."

"l) Phong tỏa, hạn chế hoạt động của hệ thống thông tin; đình chỉ, tạm đình chỉ hoặc yêu cầu ngừng hoạt động của hệ thống thông tin, thu hồi tên miền theo quy định của pháp luật."

Có điều gì đặc biệt ở đây? Trước hết, nếu soạn thảo, đăng tải, tán phát thông tin quy định tại các khoản 1, 2, 3, 4 và 5 Điều 16, thì phạm phải những tội đã được quy định tại Bộ luật hình sự hiện hành, chẳng hạn:

- Điều 117 quy định về tội làm, tàng trữ, phát tán hoặc tuyên truyền thông tin, tài liệu, vật phẩm nhằm chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.
- Điều 118 quy định về tội phá rối an ninh.
- Điều 155 quy định về tội làm nhục người khác.
- Điều 156 quy định về tội vu khống.
- Điều 318 quy định về tội gây rối trật tự công cộng.

Với các tội đó, trách nhiệm của các cơ quan có thẩm quyền là khởi tố, điều tra, truy tố và xét xử. Vậy mà khoản 7 Điều 16 Luật an ninh mạng lại chỉ quy định "*áp dụng các biện pháp quy định tại các điểm h, i và l khoản 1 Điều 5*", tức là không nhắc tới biện pháp khởi tố, điều tra, truy tố, xét xử, mặc dù biện pháp ấy được quy định tại điểm m của chính khoản 1 Điều 5:

"m) Khởi tố, điều tra, truy tố, xét xử theo quy định của Bộ luật Tố tụng hình sự."

Nếu ai đó soạn thảo, đăng tải, tán phát thông tin quy định tại khoản 1 hoặc khoản 2 của Điều 16 Luật an ninh mạng, thì người ấy phạm vào tội được quy định tại Điều 117 hoặc Điều 118 của **Bộ luật hình sự**. Do đó có thể nhanh chóng khởi tố, bắt giam để điều tra, truy tố, xét xử, và cuối cùng **phạt tù ít nhất cũng 5 năm**. Vậy thì tại sao lại chần chừ? Vấn đề chẳng ngại hành xử bất chấp pháp luật, bắt giam và kết án cả những người vô tội, không lẽ bây giờ lại tự dừng tình ngộ, mà trở nên quá nhân từ, chẳng nỡ khởi tố, truy tố, xét xử tội phạm hình sự hay sao? Hơn nữa, khi đã bị giam trong nhà tù của chế độ này, thì hiển nhiên người bị giam không được cung cấp thông tin mạng, và cũng không thể tự do thiết lập, sử dụng mạng viễn thông và mạng internet. Vậy thì tại sao còn phải "*yêu cầu tạm ngừng, ngừng cung cấp thông tin mạng*" và "*đình chỉ, tạm đình chỉ các hoạt động thiết lập, cung cấp và sử dụng mạng viễn thông, mạng internet*", như quy định tại điểm h khoản 1 Điều 5 Luật an ninh mạng?

Tồn tại một giả thuyết, có thể giải đáp đồng thời mấy thắc mắc trên. Đó là: **Đối tượng xử lý của Điều 16 Luật an ninh mạng trước hết là những người vô tội**, mà sự vô tội rõ ràng đến mức **sẽ quá trớn nếu phát huy truyền thống vu khống để khởi tố, truy tố, xét xử và phạt tù**. Thành thử, mặc dù cáo buộc họ phạm phải những tội hình sự nghiêm trọng, nhưng vẫn đành phải chấp nhận để họ tự do về thể xác, và chỉ **sử dụng Luật an ninh mạng để tước bỏ tự do về tinh thần**.

Kể cả khi giả thuyết trên bị phủ định, thì vẫn còn một thứ vi hiến chẳng thể biện hộ. Đó là, khi "*áp dụng biện pháp quy định tại các điểm h, i và l khoản 1 Điều 5 của Luật này để xử lý*", thì có nghĩa là **đã phán xét "thông tin trên không gian mạng có nội dung quy định tại các khoản 1, 2, 3, 4 và 5 Điều này"**. Tức là **đã phán xét hành vi của đương sự vi phạm các điều tương ứng trong Bộ luật hình sự**. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc **cơ quan công an phán xét đương sự đã phạm tội hình sự**. Như vậy hiển nhiên là **vi phạm khoản 1 Điều 31 Hiến pháp 2013: "Người bị buộc tội được coi là không có tội cho đến khi được chứng minh theo trình tự luật định và có bản án kết tội của Tòa án đã có hiệu lực pháp luật."**

Rõ ràng, **Luật an ninh mạng đã cho phép cơ quan công an tự ý kết tội, mà không đợi "Tòa án nhân dân... thực hiện quyền tư pháp"**, tức là vi phạm khoản 1 Điều 102 Hiến pháp 2013. Hơn thế

nữa, **Luật an ninh mạng cũng cho phép cơ quan công an bỏ qua công đoạn "Viện kiểm sát nhân dân thực hành quyền công tố", tức là vi phạm khoản 1 Điều 107 Hiến pháp 2013.**

Như vậy cũng đương nhiên vi phạm cả các quy định tương ứng của Bộ luật tố tụng hình sự. Và không chỉ dừng lại ở đó. Khoản 2 Điều 26 Luật an ninh mạng quy định các doanh nghiệp cung cấp dịch vụ trên mạng phải

*"Xác thực thông tin khi người dùng đăng ký tài khoản số; ... **cung cấp thông tin người dùng cho lực lượng chuyên trách bảo vệ an ninh mạng thuộc Bộ Công an khi có yêu cầu bằng văn bản để phục vụ điều tra, xử lý hành vi vi phạm pháp luật về an ninh mạng.**"*

Có nghĩa là Luật an ninh mạng trao cho cơ quan công an quyền khám xét, thu giữ thông tin người dùng mạng, mà hoàn toàn không nhắc tới vai trò của Viện kiểm sát. Tức là vi phạm Điều 193 **Bộ luật tố tụng hình sự số 101/2015/QH13**, quy định rằng:

*"**Lệnh khám xét của những người được quy định tại khoản 2 Điều 35 và điểm a khoản 1 Điều 113 của Bộ luật này phải được Viện kiểm sát có thẩm quyền phê chuẩn trước khi thi hành...**"*

(Ghi chú: Những người được quy định tại điểm a khoản 1 Điều 113 là "Thủ trưởng, Phó Thủ trưởng Cơ quan điều tra các cấp".)

Tại sao thực hiện chức năng của Bộ luật hình sự và Bộ luật tố tụng hình sự mà Luật an ninh mạng lại phớt lờ vai trò của Viện kiểm sát và Tòa án (đã được quy định trong Bộ luật tố tụng hình sự)? Thậm chí, cả Viện kiểm sát lẫn Tòa án đều không được nhắc tới một lần nào trong Luật an ninh mạng. Chẳng lẽ bị Bộ công an lấn át, mà Viện kiểm sát và Tòa án đành phải lặng thinh hay sao? Điều đó khó có thể xảy ra. Vì cả bộ ba ấy đều chịu sự lãnh đạo thống nhất và triệt để của Bộ chính trị ĐCSVN. Hơn nữa, việc **tướng công an Nguyễn Hòa Bình** đảm nhiệm chức vụ Viện trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao từ 26/7/2011 đến 8/4/2016, rồi tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Chánh án Tòa án nhân dân tối cao từ 8/4/2016 đến nay, cho thấy dù đi đâu về đâu thì họ cũng chỉ là quân một nhà, hà tất phải lấn át nhau.

Lý do thực sự là gì thì người trong cuộc mới biết rõ. Người ngoài chỉ có thể phỏng đoán, chẳng hạn thông qua hai cái lợi có được nhờ "*bỏ rơi*" Viện kiểm sát và Tòa án. Một là, nhờ "*tiết kiệm*" hai trong ba thành phần tố tụng, nên **có thể xử nhanh hơn và xử nhiều người hơn hẳn**. Hai là, **khi kết tội người vô tội, sự vắng mặt của Viện kiểm sát và Tòa án không chỉ cho phép phía công an mặc sức hoành hành, mà còn có tác dụng tránh gia tăng tiếng xấu cho hai cơ quan ấy**. Như vậy là lợi cả đôi đường.

Cho dù thực tâm và ý đồ của tác giả thế nào đi nữa, thì **Luật an ninh mạng cũng tất yếu dẫn tới những phán xử oan sai dành cho người vô tội**. Vì sao? Nếu cơ quan điều tra có thể đứng ra xét xử một cách chính xác, công bằng và đúng pháp luật, thì Thế giới đã chẳng cần phải nuôi thêm bộ máy công tố và tòa án, vừa tốn tiền vừa phí thời gian. Cho nên, sự tồn tại của bộ máy công tố và tòa

án đã mặc nhiên thừa nhận, nếu cho phép cơ quan điều tra tự đứng ra xét xử thì không thể tránh khỏi oan sai. Ở các nước văn minh, nơi có nhà nước pháp quyền đích thực, đã không thể tránh khỏi. Ở xứ đích thị luật rừng, nơi **an ninh và côn đồ đôi khi chỉ khác nhau ở chỗ trong hay ngoài biên chế**, thì điều đó lại càng không thể tránh khỏi.

Điều 20 Hiến pháp 2013 khẳng định: *"Mọi người có quyền bất khả xâm phạm về thân thể ...; không bị tra tấn, bạo lực, truy bức, nhục hình hay bất kỳ hình thức đối xử nào khác xâm phạm thân thể"*. Vậy mà **đám an ninh lại ngang nhiên đánh đập hết sức dã man bao người, chỉ vì họ thực hiện quyền biểu tình đã được hiến định, hay đơn thuần chỉ là khách vắng lai, vô tình sa vào vòng vây quỷ dữ**. Đó là bằng chứng hùng hồn, cho thấy lực lượng an ninh của chế độ này coi Hiến pháp Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam không hơn tờ giấy lộn, có thể mặc sức chà đạp.

Có lẽ bạn đọc trung thành của báo đảng sẽ cho rằng, đó là luận điệu bịa đặt của thế lực thù địch, nhằm bôi nhọ chế độ tươi đẹp. Hoặc nếu thừa nhận có chuyện *"quá tay"*, thì chẳng qua cũng chỉ là hành động bột phát của một vài lính trẻ mới vào nghề, chưa kịp thấm nhuần sáu điều Bác Hồ dạy Công an nhân dân mà thôi. Nếu vậy thì hãy trả lời câu hỏi: Điều gì sẽ xảy ra, nếu cầm đầu lực lượng bảo vệ an ninh mạng cũng thuộc chủng loại như **Thiếu tướng công an Nguyễn Thanh Hóa**? Từng lãnh đạo Cục Cảnh sát điều tra tội phạm kinh tế, rồi được bổ nhiệm làm Cục trưởng đầu tiên của Cục Cảnh sát phòng chống tội phạm sử dụng công nghệ cao, từ khi thành lập vào năm 2009 cho đến tận cuối năm 2017, rõ ràng Nguyễn Thanh Hóa thuộc loại cốt cán được trọng dụng nhất của Bộ Công an. Cho nên, không ai có thể đảm bảo rằng lãnh đạo của lực lượng bảo vệ an ninh mạng sẽ chẳng cùng chủng loại ấy. **Là Cục trưởng Cảnh sát phòng chống tội phạm sử dụng công nghệ cao, mà lại sử dụng công nghệ cao để tổ chức hoạt động tội phạm**. Đó là bằng chứng không thể chối cãi, cho thấy **không thể đảm bảo rằng lực lượng bảo vệ an ninh mạng chỉ toàn người tử tế, hành động và phán xét theo đúng quy định của Hiến pháp và pháp luật**. Vì vậy, **lực lượng ấy không có đủ tư cách nhân danh pháp luật để phán xử người dân, hạn chế hay tước bỏ quyền công dân**.

Có thể tác giả và một số người ủng hộ Luật an ninh mạng vẫn cố cãi, rằng về nguyên tắc thì trong nhà nước pháp quyền xã hội chủ nghĩa của nhân dân, do nhân dân và vì nhân dân, công an nhân dân không thể xử oan nhân dân. Và nếu có oan sai thì cũng chỉ là tai nạn thường tình, tương tự như tai nạn giao thông mà thôi. Để đỡ tốn thời gian tranh luận, ta hãy chốt lại mục này bằng một mẫu chuyện *"cận tường"* sau đây.

Ngày này ngày nay, ở chốn *"cao hơn gấp vạn lần so với dân chủ tư sản"*, có một gia đình nọ chung sống ba thế hệ. Người ông ngày ngày lên mạng internet, liên lạc khắp nơi để tìm mộ đồng đội. Người bà cũng gắn bó với mạng, thành kính bỗ túc kiến thức tâm linh. Người bố làm việc cho một công ty nước ngoài, nên đêm đêm phải túc trực bên laptop, để trao đổi công việc với đại bản doanh ở tận Châu Âu. Người mẹ quanh năm mãi mê kinh doanh bán hàng qua mạng. Cô chị bám rịt lấy Google, tìm kiếm tài liệu để viết luận văn tốt nghiệp đại học. Còn cậu em trai thì nghiện Facebook, để rồi bị *"bọn xấu"* lợi dụng, rủ rê tham gia những trò bị chính quyền cấm đoán, như biểu tình yêu nước và bảo vệ môi trường. Khốn nỗi nó quá cứng đầu, nên ông bà, bố mẹ và chị khuyên bảo thế nào cũng chẳng chịu nghe, cứ ý nó nó làm. Đua đòi lên tiếng chê bai, phản đối Luật đặc khu. Trước đã đành, nhưng

khi đã có Luật an ninh mạng mà vẫn cứ dai dẳng lèo nhèo, nên mới bị cơ quan công an xử lý. Cả nhà lao nhao xỉ vả: Thấy chưa, nói mãi không nghe, bây giờ thì đáng đời. Trớ trêu thay, không chỉ nó đáng đời, mà cả nhà đều lâm vào cảnh sống dở chết dở, vì mạng internet của gia đình bị cắt. Ông bà đeo huân huy chương đầy ngực, dìu nhau đến trụ sở công an trình bày. Để rồi nhận được câu trả lời lạnh tanh: *Theo điểm h khoản 1 Điều 5 và khoản 7 Điều 16 Luật an ninh mạng, trong trường hợp xử lý thành cháu chống chế độ của ông bà, thì phải đình chỉ cung cấp và sử dụng mạng internet.*¹ Ông bà tỏ ra gương mẫu, nhanh nhẩu tuyên bố tán thành Luật an ninh mạng, bây giờ áp dụng đúng Luật an ninh mạng, vậy thì thắc mắc gì nữa?

Thế đó, một đứa vi phạm thì năm người sống cùng nhà cũng bị cắt mạng internet. Chẳng khác gì một người ăn cắp thì cả gia đình phải ngồi tù. Nạn bị vạ lây như vậy không chỉ dừng lại trong phạm vi gia đình, mà còn xảy ra trong phạm vi tập thể hay cộng đồng, nơi sử dụng chung một mạng viễn thông, một mạng internet, hay một hệ thống thông tin. Chỉ cần một thành viên bị quy kết vi phạm, dù oan hay không oan, thì cả tập thể hay cộng đồng ấy cũng đều bị vạ lây. Vì điểm h khoản 1 Điều 5 Luật an ninh mạng quy định phải *"ngăn chặn, yêu cầu tạm ngừng, ngừng cung cấp thông tin mạng; đình chỉ, tạm đình chỉ các hoạt động thiết lập, cung cấp và sử dụng mạng viễn thông, mạng internet..."*. Và điểm l khoản 1 Điều 5 quy định phải *"phong tỏa, hạn chế hoạt động của hệ thống thông tin; đình chỉ, tạm đình chỉ hoặc yêu cầu ngừng hoạt động của hệ thống thông tin..."*.

Hy vọng, sau khi đọc thêm hai đoạn vừa rồi, sẽ chẳng còn mấy ai phủ định tác dụng trừng phạt người vô tội của Luật an ninh mạng. Vậy là rõ ràng, Luật an ninh mạng vi phạm Điều 3 Hiến pháp 2013: *"Nhà nước... công nhận, tôn trọng, bảo vệ và bảo đảm quyền con người, quyền công dân."* Và vi phạm cả Điều 16 Hiến pháp 2013: *"Không ai bị phân biệt đối xử trong đời sống chính trị, dân sự, kinh tế, văn hóa, xã hội."*

1.2. Xâm phạm quyền hiến định

Tạo ra cơ chế phán xét oan sai người vô tội, hơn nữa còn bắt cả những người không bị buộc tội cũng phải gánh chịu hình thức trừng phạt cùng với người bị buộc tội, Luật an ninh mạng vi phạm nghiêm trọng các quyền con người và quyền công dân, đồng thời vi phạm nhiều điều khoản khác trong Hiến pháp hiện hành. Trong phân đoạn này, ta sẽ xem xét một số vi phạm đó.

"Yêu cầu xóa bỏ thông tin", biện pháp ấy đương nhiên vi phạm quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí. *"Đình chỉ các hoạt động thiết lập, cung cấp và sử dụng mạng viễn thông, mạng internet"*, *"phong tỏa, hạn chế hoạt động của hệ thống thông tin"* và *"đình chỉ hoặc yêu cầu ngừng hoạt động của hệ thống thông tin"*, các biện pháp ấy đương nhiên cản trở cuộc sống sinh hoạt, học tập và làm việc của các nạn nhân.

Cần nhấn mạnh rằng: Những người bị buộc tội và những người bị vạ lây mới chỉ là những nạn nhân trực tiếp. Cùng với họ, cả xã hội cũng trở thành nạn nhân gián tiếp của Luật an ninh mạng.

Thật vậy, ngăn cản, cấm đoán thông tin trên mạng không chỉ là trấn áp phía cung cấp thông tin, mà còn gây trở ngại cho cả phía tiếp nhận thông tin. Trong hoàn cảnh đài báo quốc doanh chỉ được phép đưa tin theo khẩu vị của thế lực cầm quyền, thì đương nhiên thông tin được cung cấp rất phiến diện, thậm chí méo mó và chứa nhiều sai lệch. Cho nên, **mạng xã hội là nguồn thông tin bù đắp, cân đối và kiểm chứng vô cùng cần thiết cho mọi người.** Qua đó ta thấy, không chỉ quyền tự do ngôn luận và tự do báo chí, mà cả quyền tiếp cận thông tin cũng bị xâm phạm. Tức là, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 25 Hiến pháp 2013: "Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tiếp cận thông tin."**

Nếu các công ty, tập đoàn công nghệ thông tin và viễn thông thỏa hiệp với chính quyền, răm rắp thực hiện mọi yêu cầu của công an, thì rõ ràng là tệt hại cho người dân. Trường hợp ngược lại, các quy định vi phạm quyền con người, vi phạm quyền tự do kinh doanh và nguyên tắc kinh doanh trong Luật an ninh mạng có thể khiến một số công ty, tập đoàn công nghệ thông tin và viễn thông hàng đầu Thế giới không đầu tư mới vào Việt Nam, hoặc buộc phải rút khỏi Việt Nam. Khi đó, người Việt Nam sẽ bị hạn chế cơ hội sử dụng công nghệ cao và tiếp nhận thông tin chất lượng cao. Bị kìm hãm chỉ dừng ở đó. Các thế lực công nghệ thông tin và viễn thông từ Trung Quốc sẽ nhanh chóng thế chỗ, và đó mới là thảm họa đổ lên đầu dân Việt. Thảm họa không chỉ vì phải tiếp nhận công nghệ thông tin và viễn thông chất lượng thấp hơn, mà ở chỗ nước Việt sẽ bị phương bắc khống chế toàn diện. Bởi khi nắm giữ và khống chế được thông tin thì khống chế được tất cả, từ chính trị, kinh tế, đến văn hóa, giáo dục... Bí mật quốc gia mà nhà cầm quyền Hà Nội giấu kín như mèo sẽ lộ ở Bắc Kinh, chẳng cần tình báo Hoa Nam phải động chân động tay. Bí mật kinh doanh của các công ty trong nước và các công ty nước ngoài đầu tư tại Việt Nam sẽ được trao cho các công ty Trung Quốc, giúp họ dễ dàng lấn át mọi đối thủ, tiếp tục đưa công nghệ thải loại hủy hoại môi trường phủ kín Việt Nam. Vậy là, **không chỉ người sử dụng internet, người sản xuất, kinh doanh và người tiêu dùng ở Việt Nam phải chịu nhiều thiệt thòi, mà cả môi trường sống và chủ quyền, an ninh quốc gia cũng bị đe dọa.**

Internet cùng với các công cụ hoạt động trên mạng đã trở thành tư liệu lao động không thể thay thế. Hơn nữa, internet là môi trường kinh doanh của nhiều ngành nhiều người. Do đó, bằng cách ngăn cản hay hạn chế sử dụng internet và các ứng dụng trên đó, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 55 Hiến pháp 2013: "Công dân có quyền làm việc, lựa chọn nghề nghiệp, việc làm và nơi làm việc."** Khi bí mật kinh doanh không còn được đảm bảo, thì cũng chẳng còn bình đẳng và tự do trong kinh doanh. Tức là **Luật an ninh mạng cũng vi phạm Điều 33 Hiến pháp 2013: "Mọi người có quyền tự do kinh doanh trong những ngành nghề mà pháp luật không cấm."**

Internet là trường học siêu đẳng cho mọi tầng lớp, là thư viện vô biên cho những người đam mê tìm hiểu, nghiên cứu, và là môi trường văn hóa hết sức đa dạng, mà người nghèo cũng có thể dễ dàng tiếp cận. Vì vậy, với việc hạn chế sử dụng internet, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 39 Hiến pháp 2013: "Công dân có quyền và nghĩa vụ học tập."** Đồng thời vi phạm Điều 40: **"Mọi người có quyền nghiên cứu khoa học và công nghệ, sáng tạo văn học, nghệ thuật và thụ hưởng lợi ích từ các hoạt động đó."** Và vi phạm cả Điều 41: **"Mọi người có quyền hưởng thụ và tiếp cận các giá trị văn hoá, tham gia vào đời sống văn hóa, sử dụng các cơ sở văn hóa."**

Internet còn là môi trường tín ngưỡng, nơi người người có thể tìm hiểu và bổ túc kiến thức tâm linh, có thể giao lưu, trao đổi và chia sẻ. Hạn chế môi trường tín ngưỡng ấy là một trong những tác hại của Luật an ninh mạng. Hơn thế nữa, khi danh sách đen Hà Nội phối hợp tác chiến với danh sách đen Bắc Kinh, sẽ gia tăng các xu hướng và tổ chức tín ngưỡng bị kỳ thị. Lúc đó, không chỉ Giáo phái Làng Mai, mà cộng đồng Pháp Luân Công cũng thêm phần chật vật. Dưới hình thức ấy, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 24 Hiến pháp 2013**, quy định **"mọi người có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo", "Nhà nước tôn trọng và bảo hộ quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo", và "không ai được xâm phạm tự do tín ngưỡng, tôn giáo"**.

Internet là nơi những phận đời bị vùi dập, bị cướp bóc có thể kêu than. Đối diện với bộ máy chuyên chính cực kỳ hà khắc, chẳng mấy người dân dám lên tiếng phê phán, và cũng chẳng mơ tưởng hão huyền về tác dụng của những lời ta thán. Song, theo bản năng tự nhiên, khi bị hành hạ quá mức thì cũng rên lên mấy tiếng, để át đi cảm giác đau đớn, để biết mình còn sống, và để san sẻ với đồng loại cho bớt nỗi cô đơn. Vậy mà cũng không được chấp nhận, lại còn bị gán cho tội nói xấu chế độ. Trớ trêu thay, đối với một chế độ có quá nhiều cái xấu, thì chỉ nói một phần nhỏ sự thật cũng đủ để bị khép vào tội nói xấu chế độ. Còn biết làm gì khác, khi nộp đơn khiếu kiện ở địa phương thì bị phớt lờ từ năm này qua năm khác, nộp đơn lên cơ quan trung ương thì lại bị trả về địa phương, với lý do không được khiếu kiện vượt cấp. Thử hỏi, nếu không có tiếng kêu than và lời tố cáo trên internet, thì nỗi thống khổ của đồng bào Thủ Thiêm sẽ còn bị các cấp cầm quyền phớt lờ đến bao giờ? Cho nên, **internet trở thành nơi đánh trống trước chồn công đường. Bật cửa internet cũng là bật cửa chồn công đường.** Xét từ góc độ này, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 30 Hiến pháp 2013: "Mọi người có quyền khiếu nại, tố cáo với cơ quan, tổ chức, cá nhân có thẩm quyền về những việc làm trái pháp luật của cơ quan, tổ chức, cá nhân."**

Là phương tiện để giới cầm quyền, đặc biệt là thành phần tham nhũng, dập tắt các ý kiến phê phán và tố cáo, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 28 Hiến pháp 2013: "Công dân có quyền tham gia quản lý nhà nước và xã hội, tham gia thảo luận và kiến nghị với cơ quan nhà nước về các vấn đề của cơ sở, địa phương và cả nước."** Đồng thời vi phạm cả Điều 8: **"Các cơ quan nhà nước, cán bộ, công chức, viên chức phải tôn trọng Nhân dân, ... lắng nghe ý kiến và chịu sự giám sát của Nhân dân; kiên quyết đấu tranh chống tham nhũng..."**.

1.3. Hệ lụy quốc tế

Tháng 8/2017, Đại sứ Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, Đại sứ Úc, Đại sứ Canada, Trưởng phái đoàn Liên minh Châu Âu và Đại sứ quán các nước thành viên tại Việt Nam đã gửi thư đến Chủ tịch Quốc hội, bày tỏ sự quan ngại về yêu cầu đặt cơ quan đại diện, máy chủ quản lý dữ liệu người sử dụng Việt Nam trên lãnh thổ Việt Nam. Theo họ, đòi hỏi ấy trái với cam kết thương mại quốc tế của Việt Nam, trong đó có cam kết với tư cách thành viên WTO. Luật an ninh mạng đã bỏ yêu cầu về máy chủ, nhưng vẫn đòi hỏi **"phải lưu trữ dữ liệu tại Việt Nam"** và **"phải đặt chi nhánh hoặc văn phòng đại diện tại Việt Nam"** (khoản 3 Điều 26).

Ngày 14/06/2018, Văn phòng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc tại Đông Nam Á bày tỏ sự quan ngại về việc Quốc hội Việt Nam thông qua Luật an ninh mạng, có một số điều khoản trái ngược với các cam kết mà Việt Nam đã ký khi tham gia Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị (ICCPR).

Những đánh giá như vậy không chỉ đến từ các tổ chức nước ngoài, mà đã được nhiều tổ chức và cá nhân trong nước cảnh báo từ trước, và đã được một số đại biểu trình bày trước Quốc hội trong quá trình thảo luận dự thảo Luật an ninh mạng.

Nhìn từ góc độ này, Luật an ninh mạng đã vi phạm Điều 12 Hiến pháp 2013: "**Nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam... tuân thủ Hiến chương Liên hợp quốc và điều ước quốc tế mà Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam là thành viên.**"

Song đó chưa phải là điều đáng nói nhất. Vẫn còn những thứ tiềm ẩn trong Luật an ninh mạng, mà hậu quả của chúng thì khó lường hết được. Để có thể mừng tượng đôi chút, hãy cùng nhau xét thêm một ví dụ, trước khi kết thúc phần này.

Điểm d khoản 2 Điều 22 Luật an ninh mạng viết:

"Chủ động tấn công vô hiệu hóa mục tiêu trên không gian mạng nhằm bảo vệ an ninh quốc gia và bảo đảm trật tự, an toàn xã hội."

Điều 2 Luật an ninh mạng quy ước:

"3. Không gian mạng là mạng lưới kết nối của cơ sở hạ tầng công nghệ thông tin, bao gồm mạng viễn thông, mạng internet, mạng máy tính, hệ thống xử lý và điều khiển thông tin, cơ sở dữ liệu; là nơi con người thực hiện các hành vi xã hội không bị giới hạn bởi không gian và thời gian."

"4. Không gian mạng quốc gia là không gian mạng do Chính phủ xác lập, quản lý và kiểm soát."

Khi đã phân biệt rạch ròi như vậy, mà điểm d khoản 2 Điều 22 Luật an ninh mạng chỉ viết "*không gian mạng*" chung chung, chứ không viết "*không gian mạng quốc gia*", thì rõ ràng là Luật an ninh mạng cho phép, thậm chí yêu cầu lực lượng an ninh mạng chủ động tấn công mục tiêu trên không gian mạng "**không bị giới hạn bởi không gian**", tức là trên toàn cầu, cả bên ngoài không gian mạng quốc gia. Thuật ngữ "*toàn cầu*" hoàn toàn khớp với thuật ngữ "*tấn công*", vì nếu "*mục tiêu*" thuộc vào "*không gian mạng quốc gia*" thì lực lượng an ninh mạng chỉ cần gửi một công văn, thậm chí chỉ cần gọi một cú điện thoại, đã đủ để "*vô hiệu hóa mục tiêu*", và không ai gọi hành động gửi công văn hay gọi điện thoại là "*tấn công*" cả.

"*Chủ động*" có nghĩa là tự mình quyết định hành động, không bị chi phối bởi người khác hoặc hoàn cảnh bên ngoài. Và "**chủ động tấn công**" có nghĩa là tự mình quyết định tấn công, không bị chi phối bởi đối phương và hoàn cảnh, tức là tấn công trước khi đối phương có biểu hiện tấn công mình, thậm chí tấn công cả khi mới có nghi ngờ, chứ chưa chắc chắn là đối phương

thực sự có ý định chống lại mình. "Chủ động tấn công" là cách nói của phía tấn công, còn đối với phía bị tấn công thì hành vi ấy được gọi là "vô cơ tấn công".

Hãy tưởng tượng xem điều gì sẽ xảy ra, nếu lực lượng an ninh mạng của Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam chủ động tấn công các mục tiêu trên không gian mạng thuộc Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, Vương quốc Anh, Cộng hòa Liên bang Đức, Cộng hòa Pháp, Nhật Bản? Lúc đó, Quốc hội chớ tỏ ra ngô nghê vô tội, sau khi đã giao cho đám kiêu binh nhiệm vụ và quyền hạn chủ động tấn công...

Hành vi ấy hiển nhiên vi phạm chủ quyền của các nước bị tấn công, tức là **vi phạm nguyên tắc quan hệ quốc tế "tôn trọng độc lập, chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ, không can thiệp vào công việc nội bộ của nhau"**, được hiến định tại **Điều 12 Hiến pháp 2013**.

Giao cho lực lượng an ninh mạng - một cơ quan chỉ ở cấp Cục của Bộ công an - trách nhiệm và quyền hạn chủ động tấn công các mục tiêu trên không gian mạng thuộc các quốc gia khác, hành động có thể dẫn đến chiến tranh mạng giữa Việt Nam và quốc gia bị tấn công, **Luật an ninh mạng vi phạm Điều 70 (khoản 13) và Điều 74 (khoản 9) của Hiến pháp 2013**, quy định rằng **chỉ Quốc hội và Ủy ban thường vụ Quốc hội mới có quyền hạn quyết định vấn đề chiến tranh**.

Pháp luật Việt Nam chưa cho phép, mà đã **tấn công vào Thủ đô Berlin của CHLB Đức để bắt cóc Trịnh Xuân Thanh, gây ra những hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, tệt hại gấp ngàn lần so với những thiệt hại mà Trịnh Xuân Thanh đã từng gây ra**. Bây giờ, khi Luật an ninh mạng đã cho phép lực lượng an ninh mạng **"chủ động tấn công vô hiệu hóa mục tiêu trên không gian mạng"**, thì hậu quả còn tệt hại gấp bội. Nhìn từ góc độ này, có thể coi **điểm d khoản 2 Điều 22 là một trong những thứ vi hiến nghiêm trọng nhất của Luật an ninh mạng**.

Mới ngó qua **Điều 5, Điều 16 và Điều 22 của Luật an ninh mạng** mà đã nhận ra chúng **vi phạm 18 điều của Hiến pháp 2013**, đó là **Điều 3, Điều 8, Điều 12, Điều 16, Điều 24, Điều 25, Điều 28, Điều 30, Điều 31, Điều 33, Điều 39, Điều 40, Điều 41, Điều 55, Điều 70, Điều 74, Điều 102 và Điều 107**. Thử hỏi, xét về thành tích vi hiến, có luật nào địch nổi Luật an ninh mạng hay không?

Tự ban hành luật cho phép bản thân bất chấp tất cả, kể cả Hiến pháp do chính họ nặn ra, để làm mọi điều họ muốn - đó là **kiểu tư duy pháp quyền ngang ngược đặc trưng** của thể lực độc quyền cai trị.

2. Hệ quả vi hiến

"Cẩn luật này bảo vệ chế độ này, không để muốn nói gì thì nói, muốn chửi ai thì chửi." Vẫn với lối nói dân dã mà đúng chủ ý từng từ từng chữ, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã thể hiện rõ ràng lối tư duy và bản quyền của tác giả, đồng thời thấu tóm cực kỳ ngắn gọn dụng ý và chủ đề của tác phẩm.

"Không để muốn nói gì thì nói" có nghĩa là **không chấp nhận tự do ngôn luận**. Đơn giản là như vậy. Vi phạm quyền tự do ngôn luận đã được hiến định ư? Hãy đọc lại cho kỹ! Điều 25 Hiến pháp

2013 quy định: "Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tiếp cận thông tin, hội họp, lập hội, biểu tình." Đúng! Nhưng đó mới chỉ là về đầu, còn **vế sau của Điều 25 là: "Việc thực hiện các quyền này do pháp luật quy định."** Mà đến bây giờ ta vẫn cương quyết chưa cho ban hành **"pháp luật quy định việc thực hiện các quyền này"**. Vì vậy các người vẫn chưa được thực hiện, hiểu chưa? Không hiểu cái phát minh thâm thúy mới mẻ ấy của đảng cầm quyền mà lại nói liều, thì phạm tội vu khống, xúc phạm rồi đó.

"Không để muốn chửi ai thì chửi" có nghĩa là dù đáng chửi cũng không được chửi thể lực cầm quyền và **"đồng chí tốt"** của họ. Đặc biệt, những người dân bị cướp đất, bị hành hạ càng không được kêu, không được chửi, vì như vậy là **"chống người thi hành công vụ"**, **"phá rối an ninh, gây rối trật tự công cộng"** và **"phỉ báng chính quyền nhân dân"**. (Bị đánh mà không được kêu, thì dưới đây mọi tầng nhân đạo.)

Cho nên, gọi là an ninh nhưng không phải là an ninh xã hội, không phải là an ninh Tổ quốc, mà chỉ là an ninh của chế độ, và nói cho cùng thì cũng chỉ nhằm bảo vệ sự bình an của thể lực cầm quyền.

2.1. Bên mất

Luật an ninh mạng được ban hành để **đối phó với dư luận ngày càng bức xúc, căm phẫn**. Một trong những bước nhảy mới mẻ được thể hiện trong đó, là **chiến thuật úng xử của đảng cầm quyền được cải tiến từ tự bịt tai mình sang bịt miệng thiên hạ**. Có điều, thiên hạ thì bao la, nên để bịt được miệng thì phải huy động tám dẻ khổng lồ, khiến muôn dân khó thở. Khó thở đến mức **người dân bị hạn chế cả môi trường lẫn phương tiện để học tập, nghiên cứu khoa học và công nghệ, để làm việc và kinh doanh, để hưởng thụ và tiếp cận các giá trị văn hoá, để trau dồi và thực hành tín ngưỡng, để thực hiện quyền khiếu nại, tố cáo và kiến nghị với cơ quan nhà nước...** (như đã đề cập trong mục 1.2).

Nếu nói rằng người dân chỉ mất chứ chẳng được gì, thì có thể bị nhắc nhở, rằng việc cấm thông tin trên không gian mạng có nội dung làm nhục, vu khống (khoản 3 Điều 16 Luật an ninh mạng) có tác dụng bảo vệ tất cả mọi người, kể cả người dân. Có thể tin nổi không?

Gây bức xúc, khiến người dân phải lên tiếng, rồi lại xúc phạm họ là nhẹ dạ cả tin, nên bị kẻ xấu lợi dụng. Gây phẫn nộ, khiến người dân phải xuống đường biểu tình, rồi lại vu khống họ hám tiền, nên bị thể lực phản động kích động. Thử hỏi, có bao giờ cái bộ máy cầm quyền thường huy động đài báo ra rả xúc phạm và vu khống người dân như vậy, lại áp dụng Luật an ninh mạng để bảo vệ người dân khỏi bị làm nhục và vu khống hay không?

Có một điều tương chừng như nghịch lý: **Những người bị gán cho nhãn hiệu chống chính quyền - mục tiêu chính của Luật an ninh mạng - chưa chắc là thành phần phải chịu thiệt hại nhiều nhất**. Vì sao? Đơn giản vì chuyện tù đầy được quyết định bởi Bộ luật hình sự, chứ không phải bởi Luật an ninh mạng. Buộc phải xóa thông tin ư? Thông tin của họ được đặt ở nước ngoài, nơi mà lực lượng an ninh mạng Việt Nam không thể ra lệnh cho chủ trang mạng phải xóa. Cảnh trở bạn đọc trong nước tiếp

cận thông tin bằng cách dựng rào chắn ư? Trò ấy quá cũ rồi. Hơn nữa, Luật an ninh mạng chỉ kích thích thêm nhiều người học cách vượt rào để đọc thông tin cấm kỵ mà thôi. Cắt mạng internet ư? Biện pháp ấy đã được áp dụng từ lâu rồi, chẳng phải đợi đến ngày đề ra Luật an ninh mạng. Thậm chí, khi điều đó đã được viết rành rành trong luật, thì nạn nhân đỡ phải mất công tố cáo. Chứ trước đây, nếu kể ra thì một người tin lại có chín người ngờ, bởi cho rằng chẳng đời nào chính quyền lại chơi trò hạ đẳng như vậy.

Chịu thiệt hại nhiều nhất chính là Dân tộc Việt Nam, bởi vì Luật an ninh mạng cản trở sự phát triển của Đất nước.

2.2. Bên được

Khi bất chấp mọi can ngăn, phản đối của dư luận để thông qua bằng được một dự luật chứa đựng nhiều điều sai trái, thì rõ ràng **luật ấy chỉ nhằm để bảo vệ quyền lợi của giới cầm quyền**. Cái giới ấy đa dạng, nhưng có thể phân thành một số tập hợp, trong đó một phần tử có thể đồng thời thuộc vào mấy tập hợp khác nhau. Sau đây ta điểm danh **năm tập hợp cầm quyền thuộc bên được lợi khi ban hành Luật an ninh mạng**.

Tập hợp thứ nhất gồm các quan chức chỉ chấp nhận dân ngoan. Kêu ca, thắc mắc, nói năng trái định hướng... là hỗn, không ngoan. Đối với tập hợp này, Luật an ninh mạng là công cụ pháp lý đặc lực để hạn chế hay dập tắt các ý kiến trái chiều của đám dân không ngoan.

Tập hợp thứ hai theo đuổi học thuyết "ngu để trị". Bản thân một số vị không đến nỗi ngu, nhưng dân ngu thì vẫn dễ trị hơn. Còn đa số phần tử thuộc tập hợp này thì có tầm trí tuệ, hiểu biết chỉ đủ để cai trị khi dân đủ dốt. Chẳng hạn, cỡ chuyên gia "*Gu gờ và Túp Pé tê bóc*" thì có thể đảm đương chức vụ Chủ nhiệm Ủy ban Quốc phòng và An ninh của Quốc hội nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, nhưng không đủ tầm để có thể hiểu và thông cảm với cộng đồng tham gia mạng xã hội, mà theo ngôn ngữ chính trường thì đó là hiện tượng "*tự tập đông người trái pháp luật*" trên mạng. Thành thử, họ coi việc tự do sử dụng internet - cách tốt nhất để người dân mở rộng và nâng cao kiến thức - là nguy cơ đe dọa sự tồn vong của chế độ. Và họ muốn ban hành Luật an ninh mạng để hạn chế nguy cơ đó.

Tập hợp thứ ba là thế lực căm ghét lý tưởng dân chủ và quyền con người. Họ thống lĩnh giới cầm quyền, nên thừa sức phủ định quyền con người suốt mấy chục năm ròng rã. Và ngay cả khi đã chấp nhận hiến định quyền con người, thì thế lực đó vẫn ngăn cản thực thi, và tiếp tục ngang nhiên chà đạp lên quyền con người. Một mặt, họ cương quyết ngăn cản sự ra đời của các luật cần thiết để đảm bảo việc thực hiện các quyền tự do hội họp, lập hội và biểu tình. Mặt khác, họ ban hành Luật an ninh mạng, nhằm hạn chế hoặc tước bỏ quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí và tiếp cận thông tin.

Tập hợp thứ tư là thế lực "ăn cơm nhà vác tù và phượng bắc". Với Luật an ninh mạng, họ có được vũ khí pháp lý để ngăn chặn các luồng thông tin phản đối thế lực bành trướng phượng bắc, cản trở các kế hoạch đem lại đặc quyền đặc lợi cho "*đồng chí tốt*" của họ.

Điều khiến phurong "công rấn" hài lòng nhất có lẽ là **lừa được loại thông tin "chia rẽ, gây thù hận giữa các dân tộc... và nhân dân các nước" vào nhóm "Thông tin trên không gian mạng có nội dung tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam"** (tại điểm b khoản 1 Điều 16 Luật an ninh mạng).² Nhờ thế, có thể xử lý hành vi phản đối thể lực bành trướng phương bắc nặng như tội "tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam". Đó hẳn là một thành tựu mang tính đột phá, bởi tội "tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam" được quy định trong Bộ luật hình sự 1999 (Điều 88) và Bộ luật hình sự 2015 (Điều 117) không hề bao gồm cái nội dung có tác dụng "bảo Trung" như vậy. Phải chăng điều đó đã đủ để cho thấy, cái nhà nước mà họ hết lòng phụng sự và quyết tâm bảo vệ đóng đô ở đâu?

Rồi đây, họ sẽ tận dụng Luật an ninh mạng để yểm hộ cho Luật đặc khu được thông qua, sớm chào đón "công dân của nước láng giềng có chung đường biên giới với Việt Nam tại tỉnh Quảng Ninh" đến định cư lập nghiệp. Hơn nữa, nếu các công ty, tập đoàn hàng đầu Thế giới trong lĩnh vực công nghệ thông tin và truyền thông buộc phải rời khỏi Việt Nam, thì giải phóng được mặt bằng, để tha hồ "dọn tổ đón phurong hoàng" bay đến từ phương bắc xã hội chủ nghĩa. Lợi đủ đường như vậy, trên dưới không hài lòng sao được.

Tập hợp thứ năm là thành phần tham nhũng. Tập hợp này đồng đảo nhất, chen chúc trong bộ máy cầm quyền. Họ chẳng sợ đấm thanh tra, kiểm tra tốn tiền mà vô dụng, đến mức trong tổng số 34.340 người thuộc diện phải kê khai tài sản và thu nhập theo quy định của thành phố Hà Nội thì chỉ kết luận được một trường hợp không trung thực trong kê khai tài sản, thu nhập. Đám ấy chẳng điếc, cũng chẳng mù, nhưng thường tỏ ra câm, vì không dám nói khi cấp trên chưa cho nói. Dàn báo chí quốc doanh thì chỉ được lên tiếng khi nhạc trưởng cho phép. Hiển nhiên, nhạc trưởng không bao giờ cho phép động đến bản thân nhạc trưởng. Và nếu chưa nhận được lệnh tấn công từ đảng tối cao thì cũng không thể động đến hạng tham nhũng ngang tầm hay trên tầm nhạc trưởng. Thành thử, nếu người nào đó trong bộ máy cầm quyền muốn tố cáo tham nhũng, thì cũng phải tung tin nặc danh lên mạng xã hội. Đó là một trong những lý do khiến mạng xã hội đóng vai trò tiên phong, không thể thay thế trong cuộc đấu tranh chống lại quốc nạn tham nhũng. Vì thế, khi mạng xã hội bị khống chế bịt miệng, thì được hưởng lợi nhiều nhất chính là cộng đồng tham nhũng. Nói cách khác, một trong những tác dụng lớn nhất của Luật an ninh mạng là bảo vệ tham nhũng. Vậy là, khi tham nhũng là đặc điểm đặc trưng của chế độ, thì có thể nhân danh bảo vệ chế độ để bảo vệ tham nhũng.

Điểm giống nhau giữa thể lực "ăn cơm nhà vác tù và phurong bắc" và thành phần tham nhũng là đều ghét nhất, sợ nhất các thông tin tố cáo trên mạng xã hội và các cuộc biểu tình phản đối. Vì thế, họ đều muốn ban hành Luật an ninh mạng, đồng thời tìm mọi cách để cản trở việc ban hành Luật biểu tình. Cho nên, mức độ ủng hộ Luật an ninh mạng và phản đối Luật biểu tình cũng phản ánh cả mức độ yêu nước và thực tâm chống tham nhũng.

3. Mấy điều chốt lại

Để biện hộ cho việc ban hành Luật an ninh mạng, [Tờ trình số 366/TTr-CP về Dự án Luật an ninh mạng của Chính phủ gửi Quốc hội \(ngày 31/08/2017\)](#) viết rằng *“hiện đã có nhiều quốc gia trên thế giới ban hành các văn bản luật về an ninh mạng”*. Rồi nêu đích danh mấy văn bản pháp luật của Nhật, Trung Quốc, Cộng hòa Séc, Hàn Quốc, Mỹ và Cộng đồng Châu Âu làm ví dụ *“điển hình”*. Và khẳng định rằng: *“Việc xây dựng, ban hành Luật an ninh mạng sẽ bảo đảm công tác an ninh mạng của nước ta có sự phù hợp nhất định với thông lệ quốc tế và bảo đảm các điều kiện hội nhập quốc tế về an ninh mạng.”*

Ngoài ra, hai luật [IT-Sicherheitsgesetz](#) và [NetzDG - Netzwerkdurchsetzungsgesetz](#) của Đức cũng hay được trích dẫn trên đài báo lề đảng, như thể chúng là luật an ninh mạng mà mọi người *“cần biết”*.

Đặc biệt, đích thân Chủ tịch nước Trần Đại cũng tham gia chiến dịch, khi tuyên bố trước cử tri rằng *“138 quốc gia (trong đó có 95 nước đang phát triển) đã ban hành Luật an ninh mạng”*.

Tệ thay, **các thông tin mà họ tung ra đều là ngụy tạo 100%**, như đã chỉ ra trong hai bài *“[Luật an ninh mạng - Tượng đài... cô đơn](#)”* và *“[Luật an ninh mạng - Cán cân... công lý](#)”*. Vâng, **tất cả các luật được họ viện dẫn đều không phải là luật an ninh mạng**. Chẳng tìm nổi một ví dụ đích thực để minh họa cho cái gọi là *“thông lệ quốc tế... về an ninh mạng”*, họ đã *“vơ bèo vạt tép”*, tóm lấy văn bản luật của một số nước về an toàn mạng (với vai trò tương tự như [Luật an toàn thông tin mạng số 86/2015/QH13](#) của Việt Nam), và cả những thứ không hề dính dáng đến an toàn mạng hay an ninh mạng, rồi gán cho chúng cái nhãn luật an ninh mạng, để mê hoặc bao người...

Hành vi khuất tất ấy thể hiện một ý đồ khuất tất, mà kết cục là để ra [Luật an ninh mạng số 24/2018/QH14](#). Với cái luật chứa đựng những nội dung vi hiến có thể gây ra nhiều hậu quả nghiêm trọng, như đã trình bày trong hai phần 1 và 2 của bài viết này, thì **càng an ninh mạng** (theo khẩu vị cầm quyền) **dân càng bất an** mà thôi.

Ấy vậy mà Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân vẫn thân nhiên đòi hỏi:

*“Quốc hội kêu gọi **đồng bào, nhân dân cả nước hãy bình tĩnh và tin tưởng** vào những sự quyết định của Đảng, Nhà nước, và đặc biệt là những dự án luật mà Quốc hội đang thảo luận...”*

Nhân dân cả nước phải *“bình tĩnh và tin tưởng”* đến bao giờ nữa? Chẳng lẽ bà đòi hỏi muôn dân phải bất chấp thực tế, tiếp tục nhắm mắt **trao lòng tin khống**, để Quốc hội của bà ban hành những thứ như Luật an ninh mạng, **trao cho lực lượng an ninh bản án khống**, có thể tùy ý chụp lên đầu người dân vô tội hay sao? Phải chăng, bà quan niệm đó là cái giá cần trả khi *“[cần luật này để bảo vệ chế độ này](#)”*?

Nhưng **Luật an ninh mạng không bảo vệ được chế độ này**, mà ngược lại, **sẽ làm hại chế độ này**. Bởi chế độ chỉ có thể bền vững nếu được lòng dân. Áp bức và chẹn họng người dân chỉ khiến muôn

dân thêm uất ức. Vừa dung túng tham nhũng và che chắn cho phường "công răn", vừa xâm phạm thô bạo quyền con người, **Luật an ninh mạng thúc đẩy nhanh quá trình tinh luyện nhiên liệu nguyên tử từ lòng phẫn nộ của muôn dân, khiến khối nhiên liệu nguyên tử đang chổng chất trong xã hội càng sớm đạt khối lượng tới hạn.** Để rồi, **khi phản ứng dây chuyền diễn ra thì chẳng thể lực nào ngăn cản nổi, sẽ nổ tung cả chế độ trong chớp nhoáng.**

Lẽ ra, trước khi biểu quyết Luật an ninh mạng, họ còn định thông qua Luật đặc khu (tức Luật Đơn vị hành chính - kinh tế đặc biệt Vân Đồn, Bắc Vân Phong, Phú Quốc) tại kỳ họp thứ 5 của Quốc hội khoá XIV. Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân đã khẳng định: "**Bộ Chính trị đã kết luận rồi, dự thảo luật không trái Hiến pháp, phải bàn để ra luật chứ không thể không ra luật.**" Song tiếc thay, có lẽ vì quá tự phụ và quen thói coi thường Nhân dân, nên họ đã nhầm to...

"Cá nhân tôi hoàn toàn không đồng ý với việc thành lập 3 đặc khu và cho thuê đất 99 năm... Không biết ai đưa ra ý tưởng như vậy, kể cả những người đồng ý thì đều là những kẻ bán nước." Lão thành cách mạng, Ủy viên dự khuyết Ban Chấp hành Trung ương Đảng Lao động Việt Nam 1960 - 1976, Đại sứ đặc mệnh toàn quyền Việt Nam tại Trung Quốc 1974 - 1987, Thiếu tướng Quân đội Nhân dân Việt Nam Nguyễn Trọng Vĩnh đã tuyên bố như vậy.

Cũng bất bình như Cụ Nguyễn Trọng Vĩnh, một số người cho rằng **Luật an ninh mạng và Luật đặc khu là thành quả hợp lực của tham nhũng và bán nước**, và cặp đôi tai quái ấy kết hợp lại thành **lời tuyên chiến với Nhân dân.**

Trước phản ứng dữ dội chưa từng thấy đến từ mọi tầng lớp Nhân dân, thế lực cầm quyền buộc phải quyết định **lùi thời gian thông qua Luật đặc khu.** Để thông qua nó, có thể cái thời hạn cho thuê đất 99 năm sẽ được giảm xuống còn 70 năm. Nhưng nhiều tiếng hét đã vang lên trên các ngã đường Tổ quốc vào ngày 10/06/2018: **Một ngày cũng không!**

*"Dân ta có một lòng nồng nàn yêu nước. Đó là một truyền thống quý báu của ta. Từ xưa đến nay, mỗi khi Tổ quốc bị xâm lăng, thì tinh thần ấy lại sôi nổi, nó kết thành một làn sóng vô cùng mạnh mẽ, to lớn, nó lướt qua mọi sự nguy hiểm, khó khăn, nó nhấn chìm tất cả lũ bán nước và lũ cướp nước."*³

Vì vậy, **nếu muốn duy trì chế độ thì đừng để Luật đặc khu trở thành luật cuối cùng của chế độ.**⁴

* * *

Ghi chú

¹ Luật an ninh mạng không viết rõ "đình chỉ... sử dụng mạng viễn thông, mạng internet" của ai, nhưng rõ ràng là không thể làm điều đó với Facebook, mà chỉ có thể áp dụng đối với người sử dụng Facebook.

² Luật an ninh mạng liệt kê thông tin "xúc phạm... vĩ nhân, lãnh tụ, danh nhân, anh hùng dân tộc" trong danh sách phải phòng ngừa, xử lý. Có lẽ đây là lần đầu tiên các vị ấy được pháp luật Việt Nam bảo vệ đích danh, vì họ không hề được nhắc đến trong Bộ luật hình sự hiện hành. Và đây cũng là một ví dụ điển hình cho đặc tính vu vơ, tùy tiện của Luật an ninh mạng, vì chẳng có cơ sở pháp lý nào để xác định các vị ấy gồm những ai để mà áp dụng. Tất nhiên, khi Luật an ninh mạng viết chung chung "vĩ nhân", "lãnh tụ", "danh nhân" và "anh hùng dân tộc", thì không thể vin vào quốc tịch hay đảng tịch để phân biệt đối xử, rồi gạt các vị như lãnh tụ Mác, lãnh tụ Ăng-ghe-nh, lãnh tụ Lê-nin... ra khỏi vòng cấm được xúc phạm. Nhìn sang "láng giềng tốt", thấy Mao Chủ tịch đã đành, nhưng còn Đặng Chủ nhiệm (Ủy ban Cố vấn Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc) thì sao? Đọc tiêu đề bài "*Lãnh tụ Đặng Tiểu Bình lên phim*" trên báo Người lao động, ta hiểu Đặng Tiểu Bình là lãnh tụ, không chỉ đối với dân Trung Hoa, mà với cả một số người sống trên đất Việt. Đọc "*Ba vĩ nhân Trung Quốc của Thế kỷ XX*" (2009, 455 trang), ta thấy Nhà xuất bản Chính trị Quốc gia Sự thật (Cơ quan xuất bản chính trị của Đảng Cộng sản và Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam) cũng coi Đặng Tiểu Bình là vĩ nhân. Đọc "*Đặng Tiểu Bình - một trí tuệ siêu việt*", được xuất bản bởi Nhà xuất bản Lao động (2008, 2010, 2015) và Nhà xuất bản Văn hóa - Thông tin (2203), không thể phủ nhận Đặng Tiểu Bình là một danh nhân. Chưa hết, Đặng Tiểu Bình là một trong 13 vị được vinh danh trong bài "*Những anh hùng dân tộc châu Á từng được Time giới thiệu*" đăng trên báo Dân trí. (Mà quý hiếm đến mức, Việt Nam chỉ có Đại tướng Võ Nguyên Giáp được đưa vào danh sách đó). Tóm lại, xét cả bốn phương diện "vĩ nhân", "lãnh tụ", "danh nhân" và "anh hùng dân tộc" thì Đặng Tiểu Bình đều là yếu nhân đặc biệt, được Luật an ninh mạng của CHXHCN Việt Nam bảo vệ, tuyệt đối không được xúc phạm. Thành thử, nếu ai đó không kiềm chế khi nhắc đến vai trò của Đặng Tiểu Bình trong cuộc chiến tranh biên giới phía bắc, thì có thể bị xử lý theo Luật an ninh mạng Việt Nam, vì tội "xúc phạm... vĩ nhân, lãnh tụ, danh nhân, anh hùng dân tộc". Hơn nữa còn đau ở chỗ, lên án kẻ phát động chiến tranh xâm lược Việt Nam mà lại bị pháp luật Việt Nam kết tội "tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam". Không tin ư? Vậy hãy đọc Luật an ninh mạng cho kỹ. Trong đó, loại thông tin "xúc phạm... vĩ nhân, lãnh tụ, danh nhân, anh hùng dân tộc" được xếp vào điểm c của khoản 1 Điều 16, mà khoản 1 Điều 16 thì được dành riêng cho nhóm "Thông tin trên không gian mạng có nội dung tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam". Ngạc nhiên chưa? Thế mới biết Quốc hội "sáng suốt" nhường nào.

³ Đùng vội quy kết là luận điệu kích động của phần tử phá hoại hay thế lực thù địch, vì đó là lời Hồ Chí Minh.

⁴ Hơn 20 năm trước, một cựu đảng viên ĐCSVN hỏi tôi: "Theo anh thì chế độ này còn tồn tại được mấy năm nữa?" Tôi trả lời: "Có thể cũng lâu như thời gian cầm quyền của cộng sản Nga." Anh ấy lắc đầu, không tin có thể lâu đến thế. Thực tế thì cũng lâu như thế thật. Những người cộng sản Nga cầm quyền từ ngày 07/11/1917 (ngày xảy ra Cách mạng Tháng Mười Nga) đến trước ngày 29/08/1991 (ngày Đảng Cộng sản Liên Xô bị Xô viết Tối cao Liên Xô cấm hoạt động trên toàn bộ lãnh thổ Liên Xô), tức là chưa đến 73 năm 9 tháng 22 ngày. Tính từ ngày 19/08/1945 (ngày cướp chính quyền tại Hà Nội) đến kỳ họp thứ 6 của Quốc hội khóa XIV (vốn dự định sẽ thông qua Luật đặc khu) cũng hơn 73 năm...

Ngày 12/10/2018

Cùng tác giả:

Luật an ninh mạng - Cán cân... công lý
Luật an ninh mạng - Tượng đài... cô đơn
Một số điều cần trao đổi nhân vụ Trịnh Xuân Thanh
Mấy ý kiến trao đổi về tiêu chuẩn bổ nhiệm chức danh giáo sư
Bầu cử kiểu gì khi tệ ngay từ luật
Oan ức triều Hồn Cây
Sai phạm về tố tụng trong vụ án "Nguyễn Hữu Vinh cùng đồng bọn..."
Não lòng với Hiến pháp
Bắt mạch Hiến... nháp
Hiến pháp vi hiến
Hiến pháp 2013 - Sửa nhầm hay đổi thiệt?
Đảng và Nhân dân - Vị thế bị tráo
Uẩn khúc trong Điều 4 Hiến pháp
Rủi cho Phương Uyên - May cho Dimitrov
Quốc hiệu nào hội tụ lòng Dân?
Chỗ đứng của Nhân dân trong Hiến pháp
Teo dần quyền con người trong Hiến pháp
Hai tử huyệt của chế độ
Lực cản Nhà nước pháp quyền
Một số khía cạnh hình sự của vụ án Tiên Lãng - Hải Phòng
Nhân vụ Tiên Lãng bàn về công vụ
Quyền biểu tình của công dân
Bài học tồn vong từ thảm họa
Phiếu lưu điện hạt nhân
Về huyền thoại điện hạt nhân giá rẻ